

Tahereh Mafi

Jsem
rozohněná

COO
BOO

COO
BOO

Tahereh Mafi

Isem
rozohněná

COO
BOO

Přeložila Pavla Kubešová

Translation © Pavla Kubešová, 2014

Copyright © 2014 by Tahereh Mafi

Cover © Dodo Dobřík, 2014

ISBN 978-80-7447-635-8

JEDNA JEDNA.

Připadám si jako hodinové sklíčko.

Mých sedmnáct let se zhroutilo a pohřbilo mě pod sebou. Moje nohy jsou plné písku, jako dvě baňky u přesýpacích hodin. Moje mysl přetéká zrníčky nerozhodnosti, nezvolených možností a netrpělivosti a z mého těla uniká čas. Malá hodinová ručička do mě ťuká: jedna a dva, tři a čtyři, a šeptá: ahoj, vstaň, postav se, je nejvyšší čas.

Probud se.

Probud se.

„Probud se,“ šeptá.

Ostre se nadechnu. Už jsem procitla, ale ještě nejsem úplně probuzená. Jsem překvapená, ale ne vyděšená. Hledím do ustaraných zelených očí, které zřejmě hodně vědí, které vědí až příliš mnoho. Naklání se nade mnou Aaron Warner Anderson. S rukou nataženou ve vzduchu, jako by se mě právě před chvílí dotkl, mě starostlivě pozoruje.

Ucukne.

Upřeně mě sleduje a namáhavě přitom oddechuje.

„Dobré ráno,“ riskuju pozdrav. Hlas se mi nejistě chvěje, nevím, kolik je hodin ani který je dneska den, nejsem si jistá slovy, které mi splývají ze rtů, a už vůbec ne tělem, v němž se nacházím.

Vidím, že má na sobě bílou hedvábnou košili, napůl zastrčenou do dokonale vyžehlených černých kalhot. Rukávy si vyhrnul až nad lokty.

Usmívá se, ale tváří se, jako by ho to bolelo.

Opatrně se posadím a Warner mi ochotně pomáhá. Musím zavřít oči, abych překonala náhlou závrať, ale přinutím se zůstat v klidu, dokud ten pocit nezmizí.

Jsem unavená a slabá, šilhám hlady, ale kromě několika drobných bolístek mi zřejmě nic není. Jsem naživu. Dýchám a mrkám a cítím se jako člověk a najednou přesně vím proč.

Setkám se s jeho očima. „Zachránil jsi mi život.“

Zasáhla mě kulka.

Warnerův otec mě střelil do hrudi a já dosud slyším ozvěnu toho výstřelu. Když se soustředím, vzpomenu si na okamžik, kdy k tomu došlo, na silnou a mučivou bolest. Nikdy na ni nezapomenu.

Polekaně se nadechnu.

Konečně si uvědomím až příliš známou cizotu tohoto pokoje a okamžitě se mě zmocní panika, která křičí, že jsem se neprobudila na stejném místě, kde jsem usnula. Srdce mi buší jako o závod. Snažím se před ním uhnout, ale praštím se do hlavy o čelo postele. Chci se přikrýt, abych nemusela zírat na lustr, který tak dobře znám –

„Je to dobré –“ tvrdí Warner. „Všechno je v pořádku –“

„Co tady dělám?“ Panika, panika a hrůza mi zatemňují vědomí. „Proč jsi mě sem znovu přivedl –?“

„Juliette, prosím, já ti neublížím –“

„Tak proč jsi mě sem přivedl?“ Zvyšuju hlas, přestože se ze všech sil snažím zůstat v klidu. „Proč jsi mě znovu přivedl do tohoto *pekla* –?“

„Musel jsem tě ukrýt,“ vydechne a podívá se do zdi.

„Cože? A proč?“

„Nikdo neví, že jsi naživu.“ Otočí se ke mně. „Musel jsem se vrátit na základnu a předstírat, že se všechno vrátilo k normálu, ale neměl jsem dost času.“

Přinutím se potlačit svůj strach.

Studuju jeho tvář a analyzuju jeho trpělivý, upřímný tón. Vzpomínám si na něho včera – muselo to být včera – vzpomínám si na jeho tvář, vzpomínám si, jak ve tmě ležel vedle mě. Byl ke mně něžný a laskavý a jemný a zachránil mě, zachránil mi život. Pravděpodobně mě přenesl na tuto postel. Položil mě na ni a lehl si vedle mě. Musel to být on.

Ale když se na sebe podívám, zjistím, že mám na sobě čisté oblečení, nikde žádnou krev ani díry, a přemýšlím, kdo mě umyl, kdo mě převlékl, a leknu se, že to udělal on.

„Ty jsi...“ zaváhám a zatáhnu za lem trička, které mám na sobě. „Ty jsi – totiž – moje oblečení –“

Usměje se. Hledí na mě, dokud nezrudnu a nemám pocit, že ho nenávidím, ale on zavrtí hlavou. Podívá se na své dlaně. „Ne,“ hlesne. „O to se postarala děvčata. Já jsem tě jen položil do postele.“

„Děvčata,“ zašeptám otřeseně.

Děvčata.

Sonya a Sara. Dvojčata léčitelky. Ony jsou tu taky. To ony pomáhaly Warnerovi. Pomáhaly mu zachránit mi život, protože on je teď jediný, kdo se mě může dotknout, jediná osoba na světě, která dokáže přenést jejich léčebnou sílu na mé tělo.

Jsem v jednom ohni.

Kde jsou děvčata, co se s nimi stalo a kde je Anderson a jak pokračuje válka a co se proboha stalo s Adamem a Kenjím a Castlem? Musím vstát, musím vstát, musím vstát, musím vstát z postele a začít jednat,

ale

zkusím se pohnout a Warner mě zachytí. Nedokážu udržet rovnováhu, neudržím se zpříma. Mám pocit, jako by mi nohy přirostly k posteli. Najednou ztrácím dech, před očima se mi dělají kruhy a je mi na omdlení. Musím vstát. Musím ven.

Ale nemůžu.

„Warnere.“ Zběsile hledám jeho oči. „Co se stalo? Jak pokračuje válka –?“

„Prosím.“ Popadne mě za ramena a pokouší se mě uklidnit. „Musíš začít pomalu, měla bys něco sníst –“

„Řekni mi –“

„Nechceš se nejdřív najíst? Nebo si dát sprchu?“

„Ne,“ slyším svůj hlas. „Musím to vědět.“

Jeden okamžik. Dva a tři.

Warner se zhluboka nadechne. A pak ještě milionkrát. Položí pravou ruku na levou a otáčí nefritovým prstenem na svém malíčku, znovu a znovu a znovu. „Válka skončila,“ vyhrkne nakonec.

„Cože?“

Vyslovím to slovo, ale mé rty přitom nevydají žádný zvuk. Asi jsem němá. Mrkám a nic nevidím.

„Skončila,“ opakuje.

„Ne.“

Vydechnu. Nic nechápu.

Přikývne. Nesouhlasí se mnou.

„Ne.“

„Juliette.“

„Ne,“ řeknu. „Ne. Ne. Nebuď hloupý,“ domlouvám mu. „Nebuď směšný,“ varuju ho. „*Kruci, nelži mi.*“ Už nemluví, ale ječím a hlas se mi láme a chvěje. „Ne,“ zalapám po dechu, „ne, ne, *ne* –“

A tentokrát se mi podaří postavit se na nohy. Oči se mi neuvěřitelně rychle zaplní slzami a já mrkám a mrkám, ale svět je jedna velká rozmazaná skvrna a já mám chuť se smát, protože si uvědomuju, jak je to hrozné a jak je to krásné, že nám naše oči rozmazou pravdu, jakmile pohled na ni nedokážeme snést.

Země je tvrdá.

Vím to, protože na ní najednou tisknu svůj obličej. Warner se mě chystá zvednout, ale já křičím a biju ho po ruku, protože už znám odpověď. Už ji asi znám, protože cítím, jak mi v těle bublá zhnusení a způsobuje mi nevolnost, ale přesto tu otázku musím položit. Ležím na zemi, ale pořád jako bych někam padala. Hlava mi praská. Hledím na skvrnu na koberci ani ne tři metry ode mě. Už si vůbec nejsem jistá, zda jsem naživu. Ale musím to slyšet.

„Proč?“ ptám se.

Je to jen slovo, hloupé a jednoduché.

„Proč válka skončila?“ ptám se znovu. Už nedýchám, už nemluví; jen plivu písmena.

Warner odvrátí pohled.

Dívá se na zeď a na podlahu a na povlečení a na svoje ruce, na kterých mu zbělely klouby, jak vší silou zatíná pěsti, ale na mě ne, na mě se ani nepodívá a jeho slova přetékají něžností.

„Protože jsou mrtví, lásko. Všichni jsou mrtví.“

Moje tělo se uzamkne.

Kosti, krev a mozek mi ztuhnou, jako by je postihla nějaká náhlá, nekontrolovatelná paralýza, která se šíří mým tělem tak rychle, že přestanu normálně dýchat. Těžce a namáhavě lapám po dechu a okolní zdi se mi před očima nepřestávají houpat.

Warner mě vezme do náruče.

„Pusť mě,“ zaječím, ale bohužel jen ve své představivosti, protože rty mi vypověděly službu, srdce mi přestalo bít, mysl odlétla na výlet do pekla. A oči? Myslím, že moje oči krvácejí. Warner šeptá slůvka útěchy, která neslyším, a rukama mě svírá a snaží se mě svou fyzickou silou udržet pohromadě, ale nemá to smysl –

Nic necítím.

Warner mě utěšuje, houpe mě v náruči a já si uvědomuju, že vydávám šilený, mučivý zvuk, který drásá uši a rve mé tělo vejpůl. Chci se ozvat, protestovat, nařknout Warnera, obvinít ho, nazvat ho lhářem, ale neřeknu nic, nedokážu zformulovat nic než zvuk tak lítostivý, že se za sebe málem stydím. Vytrhnu se mu z rukou, ztěžka se nadechnu a pak ještě jednou a chytím se za břicho.

„Adam,“ dusím se.

„Juliette, prosím –“

„Kenji,“ sípu do koberce.

„Lásko, prosím, dovol mi, abych ti pomohl –“

„A co James?“ slyším se. „Zůstal v Bodu Omega – ne-nedovolili mu j-jít –“

„Všechno bylo zničeno,“ vypráví Warner táhle. „Všechno. Mučili některé vaše členy a přinutili je vyzradit přesnou polohu Bodu Omega. Pak celé to místo vybombardovali.“

„*Panebože, ne!*“ Zakryju si ústa rukou a bez mrkání zírám do stropu.

„Je mi to moc líto,“ omlouvá se. „Nedovedeš si představit, jak je mi to líto.“

„Lháři,“ zašeptám nenávistně. Jsem vzteky bez sebe, třesu se zlostí a na jeho výmluvy nemám náladu. „Vůbec ti to není líto.“

Letmo na něho pohlédnu, a přesto stačím v jeho očích spatřit bolest. Odkáše si.

„Je mi to líto,“ opakuje tiše, ale rozhodně. Z nedalekého věšáku sundá sako a beze slova si ho obleče.

„Kam jdeš?“ ptám se provinile.

„Potřebuješ čas, aby ses s tím smířila, a já ti v tom zřejmě nijak nepomůžu. Dokud nebudeš schopná se mnou rozumně mluvit, vyřídím pár záležitostí.“

„Řekni mi, prosím, že se mýlíš,“ zlomí se mi hlas. Nemůžu se nadechnout. „Řekni mi, že existuje šance, že se mýlíš –“

Warner mě dlouze pozoruje. „Kdyby existovala sebemenší naděje a já tě mohl ušetřit bolesti,“ ohradí se nakonec, „udělal bych to. Ty přece víš, že kdyby to nebyla absolutní pravda, nikdy bych to neřekl.“

A toto – jeho upřímnost – mě s konečnou platností zničí.

Protože ta pravda je tak nesnesitelná, že bych byla raději, kdyby mi lhal.

Nepamatuju si, kdy Warner odešel.

Nevzpomínám si, jak odešel anebo co řekl. Vím jenom, že jsem dlouho ležela na koberci stočená do klubíčka. Tak dlouho, že se mé slzy změnily v sůl, tak dlouho, že mi vyschlo hrdlo a popraskaly mi rty. Mám pocit, že mi praskne hlava.

Pomalu se posadím a cítím, jak se mi v hlavě otáčí mozek. Po-
daří se mi vyšplhat na postel a posadit se na ni. Pořád jsem jako
paralyzovaná, ale už je to trochu lepší, a tak si přitáhnu kolena
ke hrudi.

Život bez Adama.

Život bez Kenjiho, bez Jamese a Castlea a Sonyi a Sary a Bren-
dana a Winstona a všech z Bodu Omega. Bez mých přátel, kteří
byli zničeni cvaknutím vypínače.

Život bez Adama.

Pevně sepnu ruce a modlím se, ať ta bolest přejde.

Nepřejde.

Adam je mrtvý.

Moje první láska. Můj první přítel. Můj jediný kamarád v době,
kdy jsem nikoho jiného neměla, a teď je mrtvý. Ani nevím, jak
se cítím. Převážně divně. Jako v deliriu. Jsem prázdná a zlome-
ná a podvedená a provinilá a vzteklá a zoufalá a nesnesitelně
smutná.

Od útěku do Bodu Omega jsme se sice odcizili, ale to byla
moje chyba. Požadoval ode mě víc, ale já jsem mu chtěla dopřát
dlouhý život. Chtěla jsem ho uchránit před bolestí, kterou bych
mu mohla způsobit. Snažila jsem se na něho zapomenout, žít bez
něho, připravit se na oddělenou budoucnost.

Domnívala jsem se, že když se mu budu vyhýbat, zůstane na-
živu.

Byla jsem hloupá.

Z očí mi tryskají čerstvé slzy, kutálejí se mi po tváři a pada-
jí mi do otevřených, lapajících úst. Ramena se mi nepřestávají
třást, neustále zatínám pěsti, tělo mám v křeči a klepou se mi ko-
lena. Plíživě se objevují moje staré návyky a já počítám praskliny
na zdi a barevné skvrny a zvuky a přitom se chvěju a kolébám se
dopředu a dozadu a dopředu a dozadu a dopředu a dozadu. Mu-
sím ho nechat jít, musím ho nechat jít, musím, musím...

Zavřu oči
a *nadechnu se*.

Ostře, prudce a sípavě se nadechnu.

Nádech.

Výdech.

Počítám.

Už jsem to zažila, řeknu si. Cítila jsem mnohem větší opuštěnost, mnohem silnější beznaděj, mnohem hlubší zoufalství. Už jsem to zažila a dokázala jsem přežít. A dokážu to i tentokrát.

Ještě nikdy jsem však nebyla tak důkladně okradena. Zbavena lásky a naděje, přátelství a budoucnosti: to všechno je pryč. Musím začít úplně od začátku, musím se znovu postavit světu čelem. Musím se konečně rozhodnout: vzdát se, nebo jít dál.

A tak se postavím na nohy.

Točí se mi hlava, myšlenky narážejí jedna do druhé, ale já spolknou slzy. Zatnu pěsti a snažím se nekřičet. Ukryju své přátele do srdce a

pomstím se.

Myslím,

že pomsta ještě nikdy nebyla tak sladká.

TŘI

Nevzdávej to.
Vydrž.
Zvedni hlavu.
Stůj pevně.
Nevzdávej to.
Drž se.
Neuhýbej.
Dívej se zpříma.
Postav se.
Jednoho dne to snad dokážu.
Jednoho dne snad
dokážu
u n i k n o u t.

Warner vejde do pokoje a nedokáže skrýt své překvapení.
Zvednu hlavu a v ruce pevně sevřou svůj zápisník. „Beru si ho zpátky,“ oznamuju.

Zamrká na mě: „Už se cítíš lépe?“

Nedbale přikývnu. „Můj zápisník ležel na nočním stolku.“

„Ano,“ vysloví pomalu. Opatrně.

„Beru si ho zpátky.“

„Chápu.“ Stojí u dveří jako by zasažený bleskem a hledí na mě. „Promiň,“ potřese hlavou, „ty někam jdeš?“

Teprve v tom okamžiku si uvědomím, že jsem napůl cesty ke dveřím. „Musím odsud pryč.“

Warner mlčí. Udělá pár opatrných kroků dovnitř, sundá si sako a pověsí ho na židli. Z pouzder u pasu vyndá tři pistole a pečlivě je odloží na noční stolek, kde předtím ležel můj zápisník. Když konečně zvedne hlavu a podívá se na mě, pohrává mu kolem úst jemný úsměv.

Vrazí ruce do kapes a jeho úsměv se rozšíří. „Kam jdeš, lásko?“

„Musím se postarat o pár věcí.“

„Víš určitě, že je to správné?“ Opře se jedním ramenem o zeď a překříží si ruce na hrudi. Nedokáže se přestat smát.

„Ano.“ Začíná mi lézt na nervy.

Warner vyčkává. Sleduje mě. Přikývne, jako by chtěl říct: Běž.

„Tvůj otec –“

„Není tady.“

„Aha.“

Pokouším se skrýt své ohromení. Nechápu, proč jsem si byla tak jistá, že je Anderson stále tady. To celou věc komplikuje.

„Ty sis opravdu myslela, že jen tak vyjdeš z tohoto pokoje,“ diví se Warner, „zaklepeš na dveře mého otce a skončuješ s ním?“

Ano. „Ne.“

„Lež má krátké nohy,“ upozorní mě Warner něžně.

Vrhnu na něho zlostný pohled.

„Můj otec tu není,“ objasňuje Warner. „Vrátil se do hlavního města a vzal s sebou i Sonyu a Saru.“

Polije mě hrůza. „Ne.“

Warner už se neusmívá.

„Jsou... naživu?“

„Nevím,“ jednoduše pokrčí rameny. „Předpokládám, že ano, protože jinak by mému otci nebyly k užitku.“

„Jsou *naživu*?“ Srdce mi začne bušit tak prudce, že by to mohl být i infarkt. „Musím je přivést zpátky – musím je najít, já –“

„Co?“ Warner mě bedlivě pozoruje. „Jak se dostaneš k mému otci? Jak ho chceš porazit?“

„Já nevím!“ Přecházím po pokoji. „Ale musím je najít. Jsou to jediné přítelkyně, které mi na tomto světě zbyly a –“

Zmlknu.

Prudce se otočím. Srdce mám až v krku.

„Co když jsou tam i ostatní?“ zašeptám. Bojím se doufat.

Přejdou k Warnerovi.

„Co když jich přežilo víc?“ ptám se už nahlas. „Co když se někde skrývají?“

„To je velmi nepravděpodobné.“

„Ale je to možné, ne?“ Zoufalství mě zcela pohlcuje. „Pokud existuje sebemenší šance –“

Warner povzdechne. Prohrábne si vlasy. „Kdybys viděla tu spoušť, nikdy by tě něco takového nenapadlo. Ta tvoje naděje tě zase úplně zničí.“

Začnou se mi klepat kolena.

Opírám se o pelest postele, ztěžka oddechuju, ruce se mi třesou. Už vůbec nic nevím. Vlastně ani nevím, co se stalo s Bodem Omega. Netuším, kde se nachází hlavní město ani jak bych se tam dostala. A už vůbec netuším, zda bych dokázala zachránit Sonyu a Saru včas. Přesto se nemůžu zbavit této náhlé, hloupé naděje, že někteří moji přátelé mohli přežít.

Protože jsou silní – a chytří.

„Tak dlouho se na tu válku připravovali,“ slyším se říkat. „Museli mít nějaký náhradní plán. Místo, kde by se mohli ukrýt –“

„Juliette –“

„Krucí, Warnere! Musím to zkusit. Musíš mi dovolit, abych to zjistila.“

„To je hloupost.“ Odmítá se mi podívat do očí. „Myslet si, že existuje naděje a někdo z nich přežil, ti jenom ublíží.“

Pozoruju jeho ostře řezaný profil.

Prohlíží si své ruce.

„Prosím,“ zašeptám.

Vzdychne.

„V nejbližších dnech se musím vydat na obhlídku ohrazených areálů a dohlédnout na opravu ubikací.“ Je z něho cítit napětí. „Ztratili jsme mnoho civilistů,“ oznamuje. „Příliš mnoho. A ti zbývající jsou pochopitelně traumatizovaní a na dlouho umlčení, přesně jak měl můj otec v úmyslu. Zničil jejich poslední naději, že by mohli povstat a bránit se.“

Ostře sykne.

„A teď se musí všechno dát rychle do pořádku,“ pokračuje. „Bylo potřeba posbírat mrtvé a spálit je, nahradit zničené domky, přinutit civilisty, aby se vrátili do práce, odstěhovat sirotky a ostatním dětem umožnit chodit do školy.“

„Obnova nedovoluje lidem truchlit,“ poznamená.

Mezi námi se rozhostí hluboké ticho.

„Během obhlídky areálů,“ navrhuje, „bychom mohli podniknout cestu k Bodu Omega. Ukážu ti, co se tam stalo. A jakmile uvidíš důkaz, budeš muset učinit rozhodnutí.“

„Jaké rozhodnutí?“

„Musíš se rozhodnout, jaký bude tvůj další krok. Buď zůsta-
neš se mnou,“ vysvětluje, „nebo ti zařídím život v ústraní, někde mimo ohrazené areály. Ale byl by to velmi osamocený život,“ zašeptá. „Možná bys už nikdy nikoho neviděla.“

„Aha.“

Odmlčím se.

„Ano,“ potvrdí.

Opět nastane ticho.

„*Anebo,*“ navrhnu zase já, „odejdu, najdu tvého otce, zabiju ho a ponesu následky.“

Warner se snaží potlačit úsměv, ale nevydrží to.

Skloní hlavu a směje se a teprve po chvíli se mi podívá do očí. Zavrtí hlavou.

„Co je na tom směšného?“

„Moje drahé děvče.“

„Co?“

„Na tento okamžik jsem čekal velmi dlouho.“

„Jak to myslíš?“

„Konečně jsi připravená,“ konstatuje. „Konečně jsi připravená bojovat.“

Otřepu se. „Samozřejmě, že jsem připravená.“

V tom okamžiku se na mě sesypou vzpomínky na bitevní pole, na hrozný strach, že mě někdo zastřelí, a na mé přátele. Nikdy na ně nezapomenu. Ani na své nové přesvědčení, na své rozhodnutí dělat věci jinak. Protentokrát jinak. Opravdu bojovat, bez váhání. Ať už se stane cokoliv – ať už zjistím cokoliv – protože pro mě už není cesty zpět. Já už nemám žádnou jinou možnost.

Nezapomněla jsem. „Budu bojovat, nebo zemřu.“

Warner se rozesměje. Ale vypadá, jako by mu bylo do pláče.

„Zabiju tvého otce,“ slibuju, „a zničím Obnovu.“

Pořád se směje.

„Udělám to.“

„Já vím,“ přikývne.

„Tak proč se mi posmíváš?“

„Neposmívám se ti,“ zašeptá něžně. „Jenom si říkám,“ vysvětluje, „jestli nebudeš potřebovat mou pomoc.“

ČTVŘI

„Cože?“ zamrkám nevěřičně.

„Vždycky jsem ti tvrdil,“ objasňuje Warner, „že bychom spolu vytvořili skvělý tým. Vždycky jsem ti říkal, že budu čekat, dokud nebudeš připravená – dokud nerozpoznáš svůj hněv a svou sílu. Čekal jsem na to od okamžiku, kdy jsem tě poprvé uviděl.“

„Ale ty jsi mě chtěl využít pro Obnovu – ty jsi chtěl, abych mučila nevinné lidi –“

„To není pravda.“

„Prosím? O čem to mluvíš? Vždyť jsi mi *sám* řekl –“

„Lhal jsem,“ pokrčí rameny.

Úžasem otevřu ústa.

„Měla bys o mně vědět tyto tři věci, lásko.“ Napřímí se. „Zprvu,“ prohlásí, „nenávidím svého otce víc, než si dokážeš představit.“ Odkáže si. „Zadruhé, jsem neuvěřitelně sobecký a ve všech situacích se rozhoduju výhradně podle vlastního zájmu. A zatřetí,“ odmlčí se, skloní hlavu a mírně se zasměje, „jsem nikdy neměl v úmyslu využít tě jako zbraň.“

Všechna slova mě zradila.

Pomaloucoumnu a klesnu na postel.

Jsem úplně otupělá.

„To všechno byl jen propracovaný plán, který jsem vymyslel jako velké divadlo pro svého otce,“ přiznává Warner. „Musel jsem ho přesvědčit, že by bylo dobré investovat do někoho takového, jako jsi ty, abychom ho mohli využít pro válečné účely.“

A mám-li být upřímný, opravdu upřímný, ani nevím, jak jsem to dokázal. Ten nápad je přece naprosto absurdní. Proč bychom měli obětovat tolik času, peněz a energie do vytrénování nějaké pomatené holky, jen aby mohla někoho mučit?“ Potřeše hlavou. „Od začátku jsem věděl, že by to byla zbytečná snaha, naprostá ztráta času. K získávání informací od neochotných lidí nám přece slouží mnohem účinnější metody.“

„Tak proč – proč jsi chtěl mě?“

Z očí mu vyzařuje upřímnost. „Chtěl jsem tě studovat.“

„Cože?“ nechápu.

Otočí se ke mně. „Věděla jsi,“ špitne tak tiše, že musím natahovat uši, abych ho vůbec slyšela, „že v tom domě žije moje matka?“ Pohledem sklouzne k zavřeným dveřím. „V tom domě, kam tě vzal můj otec? Byla ve svém pokoji. Jen přes chodbu od místnosti, kam zavřel tebe.“

Neodpovím a Warner ke mně obrátí svou tvář.

„Ano,“ zašeptám. „Tvůj otec se o ní zmínil.“

„Ano?“ V jeho rysech se nakrátko objeví znepokojení. Rychle se ten pocit snaží zamaskovat. „A co,“ vyzve mě zdánlivě klidně, „co o ní řekl?“

„Že je nemocná,“ odpovídám a nenávidím se za třes, který zachvátil celé jeho tělo. „Že ji tam schoval, protože se jí v ubikacích příliš nedařilo.“

Warner se opře o zeď, jako by hledal oporu. Namáhavě se nadechne. „Ano,“ přikývne nakonec. „To je pravda. Je nemocná. Onemocněla velice náhle.“ Očima se soustředí na vzdálený bod v jiném světě. „Když jsem byl malý, byla naprosto zdravá,“ povídá a točí prstenem kolem malíčku. „Ale jednoho dne se... zhroutila. Celé roky jsem otce prosil, aby ji dal léčit, aby se zjistilo, co jí je, ale jeho to nikdy nezajímalo. Musel jsem se o to postarat sám, ale ať už jsem kontaktoval kohokoliv, nikdo ji nedokázal vyléčit. Nikdo,“ těžce oddechoval, „nevěděl, co je příčinou její nemoci.“

Trpí neutuchající bolestí,“ vzlykne, „ale já jsem byl vždy příliš sobecký a nedovolil jsem jí umřít.“

Zvedne hlavu.

„A pak jsem se dozvěděl o tobě. Zaslechl jsem zkažky a příběhy,“ pokračuje. „A to mi dalo naději. Chtěl jsem tě najít. Chtěl jsem tě studovat. Chtěl jsem tě poznat a porozumět ti. Protože během celého mého pátrání jsem nenašel nikoho jiného než tebe, kdo by mi mohl poskytnout odpověď na otázky o matčinně nemoci. Byl jsem zoufalý,“ svěřuje se mi. „Byl jsem ochotný udělat cokoliv.“

„Ale já tomu nerozumím,“ namítnu. „Jak by mohl někdo takový jako já pomoci tvé matce?“

Jeho oči, plné utrpení, najdou moje. „Protože, lásko, ty se nemůžeš nikoho dotýkat. A já,“ zaúpí, „se nesmí nikdo dotknout.“

DĚT I L.

Ztratila jsem schopnost mluvit.

„Konečně jsem pochopil její bolest,“ komentuje Warner. „Konečně jsem pochopil, jaké to pro ni musí být. Díky tobě. Protože jsem viděl, co ti to udělalo – co ti to dělá – nést takové břímě, existovat s takovou mocí a žít mezi lidmi, kteří tě nechápou.“

Opře si hlavu o zeď a přitiskne si pěsti k očím.

„Ona má, stejně jako ty,“ běduje, „pocit, že se v ní skrývá zrudá. Ale na rozdíl od tebe je jedinou obětí ona sama. Nemůže žít ve své vlastní kůži. Nesmí se jí nikdo dotknout, dokonce ani ona sama. Nemůže si odhrnout vlasy z čela ani zatnout ruku v pěst. Bojí se promluvit, hýbat nohama, natáhnout ruce, bojí se vůbec pohnout, aby našla pohodlnější pozici, jelikož pocit, kdy se její kůže tře o sebe, jí způsobuje nevyslovitelnou bolest.“

Spustí ruce podél těla.

„Zdá se,“ snaží se udržet svůj hlas v klidu, „že teplo lidského kontaktu v ní spouští strašlivou, ničivou sílu, ale vzhledem k tomu, že je původcem i příjemcem bolesti, nedokáže ani zabít sebe samu. Namísto toho dál žije jako zajatkyň své kůže a nedokáže uniknout utrpení způsobenému svým vlastním tělem.“

Strašně mě pálí oči. Mrkám a mrkám.

Po mnoho let jsem se domnívala, že mám těžký život, myslela jsem si, že vím, co to znamená trpět. Ale tohle? Toto je za hranicí mého chápání. Nikdy mě ani na okamžik nenapadlo, že by na tom mohl být někdo hůř než já.

Stydím se za to, že jsem se tolik litovala.

„Strašně dlouho,“ doplňuje Warner, „jsem si myslel, že je jen... nemocná. Myslel jsem, že dostala nějakou nemoc, která zachvátí její imunitní systém a způsobí zvýšenou citlivost a bolestivost její kůže. Předpokládal jsem, že se po vhodné léčbě uzdraví. Pořád jsem doufal,“ vypráví dál, „dokud jsem si konečně neuvědomil, že uplynula léta a nic se nezměnilo. Neustávající utrpení začalo ničit její psychiku. Nakonec to vzdala. Nechala se tou bolestí zcela pohltit. Odmítla vstát z postele a pravidelně jíst, přestala dbát o základní hygienu. A můj otec se rozhodl nadopovat ji prášky.“

Drží ji v tom domě pod zámek a pod dohledem zdravotní sestry. Je závislá na morfiu a úplně přišla o rozum. Už neví, kdo jsem. Vůbec mě nepoznává. A když jsem se jí několikrát pokusil léky vysadit,“ mluví teď tiše, „chtěla mě zabít.“ Na chvíli se odmlčí. Vypadá, jako by zapomněl, že je stále v tomto pokoji. „Moje dětství bylo snesitelné jen díky ní,“ přesvědčuje mě. „Ale namísto aby se o ni můj otec postaral, změnil ji v něco nepopsatelného.“

Zvedne hlavu a ušklíbne se.

„Vždycky jsem doufal, že to dokážu napravit,“ posteskně si. „Myslel jsem, že když zjistím příčinu jejího stavu – myslel jsem, že bych mohl něco udělat, že bych mohl –“ Zarazí se a rukou si přejeje po obličeji. „Já nevím,“ šeptne. Odvrátí se. „Ale nikdy jsem neměl v úmyslu využít tě proti tvé vůli. To mě opravdu nikdy nenapadlo. Jen jsem se tak musel tvářit. Jak jsem řekl, otec mou snahu o matčino uzdravení nepodporuje.“

Nabídne mi pokřivený úsměv. Pohlédne ke dveřím. Rozesměje se.

„Nikdy jí nechtěl pomoci. Stala se pro něj přítěží. Odpuzuje ho. Prý bych měl být vděčný, že je natolik laskavý, že ji nechává naživu. Moje matka se změnila v bytost zcela pohlcenou vlastním utrpením a neschopnou dál myslet a můj otec se domní-

val, že se s tím spokojím.“ Chvějící se rukou si prohrábne vlasy a chytne se vzadu za krk.

„Ale mně to nestačilo,“ hlesne. „Vůbec mi to nestačilo. Napak. Moje snaha jí pomoci a přivést ji zpátky k životu se stala mou posedlostí. A taky jsem to chtěl cítit,“ řekne a dívá se mi přitom do očí. „Chtěl jsem vědět, jaké to je, trpět takovou bolestí. Chtěl jsem poznat, co musí každý den prožívat.“

„Z tvého dotyku jsem nikdy neměl strach,“ tvrdí. „Vlastně jsem se na něj těšil. Byl jsem si jistý, že na mě zaútočíš, že se pokusíš přede mnou bránit; a nemohl jsem se toho okamžiku dočkat. Ale ty jsi to nikdy neudělala.“ Potřese hlavou. „Ve tvých záznamech jsem se dočetl, že jsi nespoutaná, divoká stvůra. Očekával jsem, že se budeš chovat jako zvíře, jako někdo, kdo bude chtít mě i mé muže při každé příležitosti zabít – a tudíž tě bude nutné pečlivě hlídat. Ale ty jsi mě zklamala. Byla jsi příliš lidská, příliš milá. Tak neuvěřitelně naivní. Nikdy ses nebránila.“

Jeho pohled se zdá nepřítomný. Vzpomíná.

„Na moje hrozby jsi nijak nereagovala. Neodpovídala jsi ani na věci, na kterých záleželo. Chovala ses jako drzé děcko,“ vypráví. „Nelíbily se ti šaty, které jsem ti vybral. Nejedla jsi připravené jídlo.“ Rozesměje se a protočí panenky a mě najednou přejdou veškeré sympatie, které k němu cítím.

Mám chuť po něm něco hodit.

„Strašně ti vadilo,“ popisuje, „když jsem tě požádal, aby sis oblékla *šaty*.“ Mrkne na mě s pobavenými jiskřičkami v očích. „Já jsem byl připravený bránit svůj život před neovladatelným monstrem, které neumí nic než zabíjet,“ zadumal se, „zabíjet *holýma rukama* –“ Potlačí další výbuch smíchu. „A ty ses rozčillovala nad čistými šaty a horkým jídlem. Páni,“ zavrtí hlavou obrácenou ke stropu, „byla jsi tak směšná. Připadala jsi mi tak komická, pobavila jsi mě jako ještě nikdo. Ani ti nedokážu popsat,

jak jsem si to užíval. Strašně rád jsem tě provokoval,“ zazubí se šibalsky. „Moc se mi *líbilo*, když ses rozčilovala.“

Popadnu polštář a sevřu ho tak pevně, že ho málem roztrhnu. Probodávám ho pohledem.

Směje se.

„Byl jsem z tebe úplně hotový,“ usmívá se. „Toužil jsem trávit s tebou veškerý čas. Předstíral jsem, že plánuju tvou budoucnost u Obnovy. Byla jsi naprosto neškodná a krásná a pořád jsi na mě ječela,“ šklebí se od ucha k uchu. „Páni, křičela jsi na mě kvůli naprostým hloupostem,“ vzpomíná. „Ale nikdy jsi na mě nevtáhla ruku. Ani kvůli záchraně vlastního života.“

Jeho úsměv pohasne.

„Dělalo mi to starosti. Děsilo mě pomýšlení, že bys raději obětovala své schopnosti, než bys je využila ke své záchraně.“ Nadechne se. „A tak jsem změnil taktiku. Rozhodl jsem se donutit tě k dotyku zastrašováním.“

Při vzpomínce na ten den v modrém pokoji sebou trhnu. Vysmíval se mi a manipuloval mnou, až jsem mu málem ublížila. Tenkrát se mu opravdu podařilo najít ta správná slova, která mi ublížila natolik, že jsem mu tu bolest chtěla oplatit.

Málem jsem to udělala.

Nakloní hlavu. Hluboce, poráženecky vydechne. „Ale to taky nefungovalo. A já jsem rychle začal zapomínat na svůj původní záměr. Zaujala jsi mě tak hluboce, že jsem úplně zapomněl, proč jsem tě na základnu vůbec přivezl. Byl jsem frustrovaný, protože jsi odmítala ukázat své schopnosti a zaútočit, přestože jsem věděl, že po tom toužíš. Už jsem to chtěl vzdát, ale pak se něco stalo,“ potřese hlavou. „Měla jsi ty neuvěřitelné okamžiky, během nichž jsi konečně ukázala záblesky syrové, nespoutané síly. Bylo to vskutku fantastické.“ Odmlčí se a opře se o zeď. „Ale ty ses pokaždé okamžitě stáhla. Jako by ses styděla. Jako bys nechtěla uznat své vlastní schopnosti.“

„A tak jsem znovu změnil taktiku. Zkusil jsem něco jiného. Něco, o čem jsem s jistotou věděl, že tě posune za tvůj bod zlomu. A musím uznat, že jsi skutečně splnila mé očekávání.“
Usměje se. „Konečně jsi poprvé ožila.“

Náhle mám ruce chladné jako led.

„Mučírna,“ zalapám po dechu.

ŠEST

„Ano, dalo by se tomu tak říkat,“ pokrčí Warner rameny. „My tomu říkáme simulační komora.“

„Přinutil jsi mě to dítě umučit,“ vyčítám mu a přitom cítím, jak mi tělem stoupá stejný vztek a zuřivost jako tehdy. Jak mohl zapomenout na to, co mi provedl? Na to, k čemu mě dotlačil? Já na ty strašlivé okamžiky, které mě přinutil prožít jen pro své vlastní pobavení, nikdy nezapomenu. „Nikdy ti to neodpustím,“ zavrčím nenávistně. „Nikdy ti neodpustím, co jsi způsobil tomu malému chlapci. Co jsem mu kvůli tobě musela udělat.“

Warner se zamračí. „Promiň – cože?“

„Obětoval jsi dítě!“ Hlas se mi chvěje. „Jen pro zábavu! Jak jsi mohl udělat něco tak odporného?“ Hodím po něm polštář. „Jsi nemocný, bezcitný, jsi *zrůda!*“

Warner zachytí polštář, který mu přistál na hrudi, a hledí na mě, jako by mě viděl poprvé v životě. Ale pak se mu ve tváři rozhostí výraz pochopení a polštář mu vypadne z ruky. Dopadne na podlahu. „Aha,“ přikývne pomalu. Pevně zavře oči, jako by se snažil potlačit své pobavení. „Já se z tebe snad pominu,“ směje se už zcela otevřeně. „Myslím, že to nevydržím –“

„Co je tady k smíchu? Co se to s tebou děje?“ dožaduju se vysvětlení.

Nepřestává se řehtat: „Pověz mi, lásko. Pověz mi, co se ten den přesně stalo.“

Jeho zlehčování celé situace mě uráží. Zatnu pěsti a zachvěju se obnovenou zlostí. „Musela jsem si obléct ty pitomé, kratičké

šaty! A pak jsi mě vzal do spodních pater Sektoru 45 a zamkl jsi mě v jakési hnusné špinavé místnosti. Moc dobře si to pamatuju,“ přemáhám vztek. „Měla odporné žluté stěny. Starý zelený koberec. Obrovské dvojité zrcadlo.“

Warner povytáhne obočí. Gestem mě vybidne, abych pokračovala.

„Pak jsi... něco zapnul,“ nutím se mluvit dál, přestože o sobě z nějakého důvodu začínám pochybovat. „A ze země začaly vylézat obrovské kovové hroty. A pak,“ zaváhám a sbírám odvalu, „dovnitř vklopýtalo dítě. Mělo zavázané oči. A ty jsi prohlásil, že je tam namísto tebe. Řekl jsi, že pokud ho nezachráním, neuděláš to ani ty.“

Warner si mě teď zblízka prohlíží. Studuje moje oči. „Opravdu jsem to řekl?“

„Ano.“

„Ano?“ Nakloní hlavu na stranu. „Viděla jsi na vlastní oči, že to říkám?“

„N-ne,“ opácím nejistě, „ale byly tam reproduktory – slyšela jsem tvůj hlas –“

Zhluboka se nadechne. „Jasně, samozřejmě.“

„Slyšela jsem tě,“ stojím si za svým.

„Takže co se stalo, jakmile jsi uslyšela moje slova?“

Namáhavě polknu. „Musela jsem toho chlapce zachránit, jinak by umřel. Neviděl, kam jde, a ty hroty by ho probodly. Nezbývalo mi než ho popadnout do náruče a přitom ho držet tak, abych ho svým dotekem nezabila.“

Mezi námi se rozhostí ticho.

„A podařilo se ti to?“ vyzvídá Warner.

„Ano,“ zašeptám. Pořád nechápu, proč se mě na to ptá, když to všechno sám viděl. „Ale zřejmě omdlel,“ pokračuju. „Dočasně v mých rukou ochrnul. Ty jsi pak stiskl další vypínač a hroty zmizely, takže jsem ho mohla položit na zem a on – začal znovu

plakat a narazil do mých nahých nohou. A tehdy jsem začala křičet. A... strašně jsem se na tebe naštvála...“

„Tak, že jsi prorazila betonovou zeď,“ doplňuje Warner s jemným úsměvem na tváři. „Zbořila jsi betonovou zeď, abys mě mohla uškrtit.“

„Zasloužil sis to,“ slyším svá slova. „Zasloužil sis ještě něco mnohem horšího.“

„Tak dobře,“ povzdechne. „Kdybych udělal, co tady naznačuješ, určitě bych si něco takového zasloužil.“

„Jak to myslíš, *kdybych to udělal?* Já vím, že jsi to udělal –“

„Skutečně?“

„Skutečně!“

„Pak mi tedy řekni, lásco, co se stalo s tím chlapcem?“

„Prosím?“ Ztuhnu a po zádech mi přebíhá mráz.

„Co se stalo,“ opakuje, „s tím chlapcem? Ty tvrdíš, že jsi ho položila na zem. Ale pak jsi prorazila betonovou zeď osazenou silným, téměř dva metry širokým zrcadlem a na dítě, které, jak říkáš, se batolilo po místnosti, jsi nebrala absolutně žádný ohled! Svým neuváženým, bezhlavým činem bys tomu ubohému dítěti určitě způsobila nějaká zranění, nemyslíš? Moji vojáci rozhodně zranění byli. Shodila jsi *betonovou zeď*, lásco. Roztříštila jsi obrovskou plochu skla. Vůbec tě nezajímalo, kam ty kusy betonu a úlomky skla dopadnou anebo koho mohou zranit.“ Odmlčí se. Provrtává mě očima. „Nebo snad ano?“

„Ne,“ krátí se mi dech a v žilách mi tuhne krev.

„Tak co se stalo po tvém odchodu?“ chce vědět. „Anebo si tu část nepamatuješ? Jakmile jsi zničila celou místnost, zranila jsi mé muže a se mnou jsi mrštila o zem, otočila ses a utekla pryč,“ popisuje. „Jednoduše ses otočila a odešla.“

Jsem úplně otupělá. Je to pravda. Bylo to tak. Vůbec jsem nemyslela. Věděla jsem jenom, že se co nejrychleji potřebuju dostat pryč. Musela jsem odtamtud, vyčistit si hlavu.

„Tak co se stalo s tím chlapcem?“ naléhá Warner. „Kde byl při tvém odchodu? Viděla jsi ho?“ Zvedne obočí. „A co ty hroty?“ popichuje mě. „Obtěžovala ses podívat zblízka, odkud vycházejí? Nebo jak by mohly propíchnout koberec na podlaže, aniž by ho zničily? Cítila jsi, že je ten koberec nějak potřhaný nebo nerovný?“

Prudce oddechuju a snažím se zůstat klidná. Nedokážu od něj odtrhnout oči.

„Juliette, lásko,“ osloví mě něžně. „V té místnosti žádné re-produktory nebyly. Ta místnost je dokonale zvukotěsná, jsou v ní jen senzory a kamery. Je to simulační komora.“

„Ne,“ odmítám uvěřit. Nechce se mi uznat, že bych se mohla mýlit, že Warner není zrůda, za jakou jsem ho považovala. Přece nemůže jen tak tvrdit, že to bylo jinak. Nemůže mě tak mást. Takhle to nemělo být. „To není možné –“

„Jsem vinen,“ přiznává, „že jsem tě nutil projít takovou krou-tou simulací. Jsem vinen a ještě jednou se za to omlouvám. Ale chtěl jsem, aby ses konečně rozhodla, a věděl jsem, že právě taková situace v tvém nitru něco spustí. Ale páni, lásko,“ potřese hlavou, „pokud sis myslela, že bych ukradl něčí dítě a díval se, jak ho mučíš, musela jsi o mně mít neuvěřitelně nízké mínění.“

„To nebylo skutečné?“ Nepoznávám vlastní hlas – chraptivý a plný paniky. „To nebylo *skutečné*?“

Soucítěně se na mě usměje. „Nastavil jsem základní body simu-lace, ale krása toho programu spočívá v tom, že se vyvíjí a přizpů-sobuje podle nejnítěrnějších reakcí každého účastníka. Využíváme ho k tréninku vojáků, kteří musejí překonat nějaký specifický druh strachu anebo se připravují na obzvlášť významný úkol. Můžeme vytvořit téměř jakékoliv prostředí,“ popisuje. „Dokon-ce i vojáci, kteří vědí, o co jde, zapomínají, že se jedná jen o si-mulaci.“ Odvrátí zrak. „Věděl jsem, že to pro tebe bude hrozné, ale i přesto jsem to udělal. Je mi líto, že jsem ti způsobil bolest.“

Ale,“ šeptne a znovu se mi podívá do očí, „nic z toho nebyla pravda. Můj hlas v té místnosti sis jen představovala. Představovala sis tu bolest, zvuky, pachy. Všechno se odehrávalo jen v tvé mysli.“

„Nechce se mi tomu věřit,“ hlesnu.

Pokouší se usmát. „Proč si myslíš, že jsem ti dal ty šaty?“ zeptá se. „Materiál toho oblečení obsahoval chemikálie, které reagovaly na senzory v té místnosti. A čím míň si toho měla na sobě, tím snadněji mohly kamery snímat teplo tvého těla a tvé pohyby.“ Zavrtí hlavou. „Neměl jsem ale čas ti vysvětlit, čím jsi prošla. Nejdřív jsem chtěl jít za tebou hned, ale pak jsem si řekl, že bych ti měl poskytnout trochu času, aby ses mohla vzpamatovat. To bylo ovšem hloupé rozhodnutí.“ Zatne zuby. „Vyčkával jsem a to jsem neměl dělat. Protože když jsem tě konečně vyhledal, bylo pozdě. Právě ses chystala vyskočit z okna a utéct ode mě.“

„Z dobrého důvodu,“ odseknu.

Zvedne ruce nahoru na znamení, že se vzdává.

„Jsi *strašný* člověk!“ vybuchnu a vzteky, strachy a pokořením mu hodím do tváře zbytek polštářů. „Proč jsi mě nechal projít něčím takovým, když jsi věděl, co mám za sebou, ty hloupý, arogantní –“

„Juliette, prosím,“ udělá krok vpřed a uhýbá přitom polštářům. Natahuje se po mně. „Je mi líto, že jsem ti ublížil, ale já si opravdu myslím, že to stálo za to –“

„Nedotýkej se mě!“ ucuknu před ním a sevřu pelest postele, jako by to byla zbraň. „Za to, cos mi provedl, bych tě měla znovu střelit! Měla bych – měla bych –“

„Co?“ chechtá se. „Hodit po mně další polštář?“

Prudce do něho strčím, a když nereaguje, pustím se do něj. Mlátím ho pěstmi do hrudi, do paží, do břicha, do nohou, všude, kam dosáhnu. Víc než kdy jindy si přeju, aby nemohl absorbovat mou sílu, abych mu mohla rozdrtit všechny kosti v těle a přinu-

tit ho skučet bolestí. „Ty... sobecký... *parchante!*“ Nepřestávám na něj útočit, ale neuvědomuju si, jak mě ty špatně mířené údery vyčerpávají. Neuvědomuju si, jak rychle se můj vztek mění v bolest. Najednou se rozpláču. Celá se roztřesu úlevou a hrůzou. Ulevilo se mi, jelikož jsem se konečně zbavila strachu, že jsem těžce zranila další dítě. Ale jsem hrůzou bez sebe, když si uvědomím, k čemu je Warner schopný mě přinutit, aby mi *pomohl*.

„Moc se omlouvám,“ přistoupí blíž. „Opravdu se upřímně omlouvám. Tenkrát jsem tě neznal. Ne tak jako teď. Teď už bych ti nic takového neudělal.“

„Ty mě neznáš,“ zamumlám a utřu si slzy. „Myslíš si, že mě znáš, protože jsi četl můj deník – ty hloupý, zvědavý, zlodějský *grázle* –“

„No – a co se toho týká –“ Usměje se, jednou rukou sáhne do mojí kapsy a znovu mi sebere deník a obrátí se k odchodu. „Obávám se, že jsem ho ještě nedočtl.“

„Hej!“ oženu se po něm. „Řekl jsi, že mi ho vrátíš!“

„Nic takového jsem neřekl,“ opáčí tiše a zastrčí si deník do kapsy kalhot. „A teď tu, prosím, chvíli počkej. Seženu něco k jídlu.“
Ještě na něj křičím, když za sebou zavírá dveře.

SEDM

Padnu zády na postel.

Vztekle, hrdelně zavrčím a mrsknou polštářem o zeď.

Musím něco udělat. Musím se začít hýbat.

Musím vymyslet plán.

Už strašně dlouho jsem se jenom bránila anebo byla na útěku a po celou tu dobu jsem neustále vymýšlela složité a beznadějně plány, jak svrhnout Obnovu. 264 dní v cele jsem fantazírovala přesně o tomto nemožném okamžiku: o dni, kdy budu moci plivnout do tváře těm, kteří mě trýznili, a všem ostatním, kteří byli tam venku. A přestože jsem si vysnila milion nejrůznějších scénářů, v nichž se postavím a začnu se bránit, nikdy jsem vlastně neměla šanci to uskutečnit. Nikdy jsem nemyslela, že nadejde den, kdy budu mít sílu, příležitost i odvahu.

Ale teď?

Všichni jsou pryč.

Možná jsem jediná, která zůstala.

V Bodu Omega jsem s radostí přenechala vedení Castleovi. Dosud jsem nic moc nevěděla a taky jsem měla strach vůbec něco podniknout. Castle to tam vedl a měl vytvořený plán, a tak jsem věřila, že ví všechno nejlíp, že všechno zná lépe.

Byla to chyba.

Vždycky jsem věděla, hluboko uvnitř, kdo by měl vést tuto vlnu odporu. Už dávno to vím, ale zatím jsem měla strach to vyslovit. Musí to být někdo, kdo nemá co ztratit a může získat všechno. Někdo, kdo se už nikoho nebojí.

Ne Castle. Ne Kenji. Ne Adam. Dokonce ani Warner.
Měla bych to být já.

Poprvé se pořádně podívám na své oblečení a uvědomím si, že mám na sobě Warnerovy staré šaty. Topím se ve vybledlém oranžovém tričku a šedých teplákách, které mi padají z boků pokaždé, když vstanu. Znovu vyzkouším rovnováhu. Bosýma nohama se plnou vahou postavím na hustý koberec s vysokým vlasem. Několikrát zaroluju gumu v pase, dokud mi nesedí pohodlně na kyčlích, a potom popadnu přebývající látku na tričku a zavážu ji do uzlu. Nejasně si uvědomuju, že vypadám směšně, ale upravení šatů na mou postavu mi dává pocit jakés takés kontroly a to je teď pro mě velmi důležité. Díky tomu si připadám trochu víc vzhůru, trochu víc jako pán situace. Už potřebuju jen gumičku do vlasů. Moje vlasy jsou příliš těžké, mám pocit, že mě začínají dusit, a zoufale toužím dostat je pryč ze svého krku. A taky toužím po sprše.

Při zvuku vycházejícím ode dveří se otočím jako na obrtlíku.

Jsem přistižena uprostřed myšlenky, s oběma rukama nahoře, jak se snažím z vlasů vytvořit cop. Teprve po chvíli mi dojde, že nemám žádné spodní prádlo.

Warner nese v rukou ták.

Hledí na mě doširoka otevřenýma očima. Pohledem mi přejíždí po tváři, krku a pažích a zastaví se až u pasu. Sleduju jeho oči a zjišťuju, že mám vytažené tričko a holé břicho. Už je mi jasné, proč na mě tak zírá.

Vzpomenu si na polibky, které mi sázel po celém těle, na jeho ruce, které zkoumaly má záda, holé nohy, zadní stranu stehen, na jeho prsty, které zahákl za mé spodní prádlo –

Ach!

Svěsím ruce a v tom okamžiku mě zasype hnědá lavina mých vlasů, které mi ve vlnách spadnou kolem ramen, zad až k pasu. Jsem v jednom ohni.

Warner najednou nepřítomně hledí do bodu za mou hlavou. „Asi bych se měla ostříhat,“ plácnu do ticha, ačkoliv vůbec nechápu, proč to říkám. Nechci si ostříhat vlasy. Chci se zamknout na záchodě.

Nereaguje. Poponese tác blíž k posteli. Dokud nespátřím pohár s vodou a talíř s jídlem, ani mi nepřijde, jaký mám hlad. Nemůžu si vzpomenout, kdy jsem naposledy jedla, asi přežívám na energii, kterou jsem získala při hojení své rány.

„Posaď se,“ řekne, ani nezvedne oči. Kývne k podlaze a pak se sám usadí na koberci. Sednu si naproti němu. Přistrčí ke mně tác s jídlem.

„Díky,“ zamumlám s pohledem upřeným na jídlo. „Vypadá to lákavě.“

Je tam míchaný salát a voňavá, barevná rýže. Kořeněné brambory nakrájené na kostky a porce v páře vařené zeleniny. Malá miska čokoládového pudinku. Miska čerstvě nakrájeného ovoce. Dvě sklenice vody.

Takovému jídlu bych se dřív vysmála.

Kdybych tehdy věděla, co vím dnes, využila bych každé příležitosti, kterou mi Warner nabízel. Jedla bych jídlo a oblékala si šaty. Budovala bych svou sílu a věnovala větší pozornost všemu, co mi tady na základně ukazoval. Hledala bych únikové cesty a snažila se ho přemluvit k cestám po okolí. A pak bych utekla. Našla bych způsob, jak přežít. A nikdy bych s sebou nestáhla Adama. Nikdy bych nedostala sebe samu a spoustu dalších do tohohle svinstva.

Škoda, že jsem tenkrát odmítala jíst to hloupé jídlo.

Byla jsem vyděšená, zlomená holka, jež se bránila jediným způsobem, který znala. Není divu, že jsem to zpackala. Dělal jsem chybu za chybou. Byla jsem slabá a vystrašená a slepá. Neznala jsem prohnání ani manipulaci. Stěží jsem věděla, jak se chovat k lidem – vždyť jsem nerozuměla ani slovům ve své vlastní hlavě.

Jsem v šoku ze zjištění, jak moc jsem se během posledních několika měsíců změnila. Cítím se jako naprosto jiná osoba. Tak nějak ostřejší. Rozhodně tvrdší. A poprvé v životě jsem ochotná přiznat, že se ve mně hromadí vztek.

Je to osvobozující.

Prudce zvednu hlavu, neboť na sobě cítím Warnerův pohled. Fascinovaně na mě hledí. „Na co myslíš?“ zajímá ho.

Napíchnu si na vidličku kousek brambory. „Přemýšlím o tom, jaký jsem byla idiot, když jsem odmítla být jen jediný talíř s teplým jídlem.“

Povytáhne obočí. „Nemůžu říct, že s tebou nesouhlasím.“

Vrhnu po něm nevraživý pohled.

„Tenkrát jsi sem přišla zcela zlomená,“ zhluboka se nadechne. „Nechápal jsem tě. Čekal jsem, kdy u tebe vypukne záchvat šílenství, kdy vyskočíš při večeři na stůl anebo kdy začneš ohrožovat mé vojáky. Byl jsem přesvědčený, že se pokusíš zabít každého, kdo se k tobě přiblíží, ale namísto toho ses chovala jako palíčaté a trucovité děcko, které se odmítá rozloučit se svým oblíbeným špinavým oblečením a brblá nad talířem zeleniny.“

Zrůžovím.

„Nejdřív,“ řehťá se, „jsem si myslel, že něco chystáš. Předpokládal jsem, že svou lhostejnost jen předstíráš, abys přede mnou skryla nějaký větší plán. Měl jsem za to, že tvoje rozčilování nad hloupostmi byla lest,“ konstatuje uštěpačně. „Došel jsem k závěru, že jinak to být nemůže.“

Překřížím si ruce na hrudi. „Z toho rozhazování mi bylo na zvracení. Na armádu se utrácí tolik peněz a ostatní lidé umírají hladu.“

Warner mávne rukou a zavrtí hlavou. „To není podstatné. Podstatné je,“ pokračuje, „že jsem ti žádnou z těch věcí nedal z vypočítavosti. Nebyla to žádná zkouška,“ usměje se. „Nesnažil jsem se ovlivnit tebe ani tvé názory. Myslel jsem, že ti prokazu-

ju laskavost. Přišla jsi z té odporné, hnusné díry. Chtěl jsem, aby ses konečně vyspala na pořádné matraci. Aby ses mohla v klidu osprchovat. Aby sis mohla obléct krásné, čisté šaty. A potřebovala jsi jíst,“ dodá. „Byla jsi napůl mrtvá hladý.“

Ztuhnu. „Možná,“ ohradím se, „ale ty ses choval jako blázen. Neustále jsi mě kontroloval. Nesměla jsem mluvit s tvými vojáky.“

„Protože je to zvěř,“ ztratí nervy. Jeho hlas je najednou nečekaně pronikavý.

Vyděšeně zvednu hlavu a setkám se jeho vzteklýma zelenýma očima.

„Ty jsi strávila většinu svého dosavadního života pod zámek,“ vysvětluje, „a neměla jsi příležitost uvědomit si, jak jsi krásná a jaký účinek má tvoje krása na každého člověka. Strachoval jsem se o tvou bezpečnost,“ přiznává. „Byla jsi tak plachá a slabá a já tě přivedl na základnu plnou osamělých, plně vyzbrojených, tupých vojáků, kteří byli třikrát silnější než ty. Nechtěl jsem, aby tě obtěžovali. Vzpomínáš si na to představení s Jenkinsem? Chtěl jsem jim ukázat, co umíš. Museli zjistit, že vzbuzuješ respekt – že udělají dobře, když se ti vyhnou. Snažil jsem se tě chránit.“

Spaluje mě svým pohledem.

„Jak špatně jsi o mně musela smýšlet,“ zavrtí ohromeně hlavou. „Neměl jsem tušení, že mě tak nenávidíš. Že všechno, čím jsem ti chtěl pomoci, tak podrobně zkoumáš.“

„Tebe to překvapuje? Neměla jsem jinou možnost než od tebe očekávat to nejhorší. Byl jsi arogantní a bezohledný a choval ses ke mně, jako bych ti patřila –“

„Protože jsem musel!“ skočí mi zarputile do řeči. „Můj každý pohyb – každé slovo – jsou monitorovány, pokud nejsem ve svých pokojích. Celý můj život závisí na tom, zda vydržím hrát jistý typ osobnosti.“

„A co ten voják, kterého jsi střelil doprostřed čela? Seamus Fletcher?“ vyzvu ho znovu rudá vzteky. Teď, když jsem dovolila vzteku vstoupit do svého života, pozoruju, že se stává mou příliš přirozenou součástí. „I to byla část tvého plánu? Ne, počkat, nechceš mi říct,“ zvednu ruku, „že i to byla simulace, že ne?“

Warner se zatváří přísně.

Narovná se. Zatne zuby. Podívá se na mě se směsicí smutku a zloby v očích. „Ne,“ ozve se nakonec neskutečně mírně. „To nebyla simulace.“

„Takže s tím nemáš žádný problém?“ popichuju ho. „Nemáš žádné slitování s člověkem, který ukradne trochu jídla? Který se snaží, stejně jako ty, přežít?“

Warner si kouše spodní ret. Pak sepne ruce. „No teda, ty ho ale nějak rychle bráníš!“

„Byl to nevinný muž,“ vytknu mu. „Nezasloužil si zemřít. Ne kvůli tomu. Ne takovým způsobem.“

„Seamus Fletcher,“ vysloví Warner pečlivě a prohlíží si přitom dlaně, „byl opilec, který bil svou ženu i děti. Dva týdny jim nedal najíst. Praštil svou devítiletou dceru do obličeje tak silně, že jí vyrazil dva zuby a zlomil čelist. Mlátil svou těhotnou ženu, až potratila. A svým dalším dvěma dětem,“ pokračuje, „sedmiletému chlapci a pětileté dívce,“ odmlčí se, „polámal obě ruce.“

Zapomněla jsem na své jídlo.

„Velmi pečlivě monitoruju naše obyvatelstvo,“ zlobí se Warner. „Chci vědět, co jsou zač a jak se jim daří. Asi by mě to nemělo zajímat,“ pokrčí rameny, „ale zajímá.“

Zřejmě už nikdy neotevřu pusy.

„Nikdy jsem se neřídil žádnými pravidly,“ zamyslí se Warner. „Nikdy jsem netvrdil, že se chovám správně, že jsem dobrý, nebo dokonce spravedlivý člověk. Popravdě mě to vůbec nezajímá. V životě jsem musel udělat strašlivé věci, lásko, a nežádám

tvé odpuštění ani uznání. Já totiž musím každý den jednat na základě svých základních instinktů a nemám čas filozoficky rozebírat své ohledy a zábrany.“

Podívá se mi do očí.

„Klidně mě odsuď,“ vybídne mě, „pokud chceš. Ale já odmítám snášet,“ sykne, „když muž bije ženu. Nehodlám tolerovat,“ ujišťuje mě, „když muž bije své děti.“ Ztěžka oddechuje. „Seamus Fletcher svou rodinu ničil,“ informuje mě. „Můžeš tomu říkat, jak chceš, ale já nikdy nebudu litovat, že jsem zabil muže, který rozmáznul obličej své ženy o zeď. Nikdy nebudu litovat, že jsem zabil muže, který dal pěstí své devítileté dceři. Není mi to líto,“ přesvědčuje mě, „a nebudu se za to omlouvat. Protože dítěti je lépe bez otce a ženě je lépe bez manžela než žít s takovým.“ Sleduju, jak mu vzrušením poskakuje ohryzek. „To vím jistě.“

„Promiň – Warnere, já –“

Zvedne ruku a zastaví mě. Napřímí se a upře oči na talíře s netknutým jídlem. „Už jsem to jednou řekl, lásko, a je mi líto, že to musím opakovat, ale rozhodnutí, která musím dělat, nemůžeš nikdy pochopit. Ty nevíš, čeho jsem byl doposud svědkem a na co se musím každý den dívat.“ Zaváhá. „A ani to po tobě nechci. Nezkoušej mé činy pochopit,“ varuje mě a upřeně se mi dívá do očí. „Protože tě můžu ujistit, že bys byla zklamaná. Pokud bys však nadále chtěla zkoumat můj charakter, poradím ti jedno: předpokládej, že se budeš vždy mýlit.“

S elegancí, která mě až leká, se zvedne ze země, uhladí si kalhoty a znovu si vyhrne rukávy. „Nechal jsem tvou skříň přestěhovat k sobě,“ prohodí. „Máš tam věci na převlečení, kdybys měla zájem. Postel a koupelna jsou ti k dispozici. Já mám teď práci,“ poznamená. „Dnes budu spát v kanceláři.“

S těmi slovy otevře spojovací dveře do své kanceláře a zamkne za sebou.

Jídlo vystydlo.

Rýpu se v bramborách a nutím se je dojíst, přestože mě přešla chuť. Pořád mi vrtá hlavou, jestli jsem Warnera nezahnala příliš daleko.

Měla jsem dojem, že už jsem toho o něm zjistila dost, ale zase jsem se mýlila. Zajímalo by mě, kolik toho ještě zbývá, kolik se toho o Warnerovi ještě dozvím v následujících dnech. V následujících měsících.

Mám strach.

Protože čím víc o něm zjistím, tím míň výmluv budu mít, abych ho od sebe držela dál. Odhaluje se přede mnou a stává se někým úplně jiným a to mě strašně děsí.

Myslím jenom na jedno: *ne teď*.

Ne tady. Ne, když kolem mě panuje taková nejistota. Jenom kdyby si moje city uvědomily důležitost vhodného načasování.

Nikdy jsem si neuvědomila, že Warner netušil, jak hluboce jsem ho nenáviděla. Ale teď už mnohem lépe chápu, jak vidí sám sebe, a vím, že se nikdy necítil vinen a své činy nikdy nepovažoval za trestné. Možná doufal, že vezmu v potaz presumpci neviny. Že ho dokážu číst stejně snadno jako on mě.

Ale já jsem to nedokázala. Neudělala jsem to. A teď mi vrtá hlavou, zda jsem ho tím nějak nezklamala.

Proč se vůbec starám.

S povzdechem se vyškrábu na nohy. Nenávidím svou vlastní nejistotu. Musím přiznat, že mě Warner fyzicky přitahuje, ale

stále se nedokážu zbavit svého prvotního dojmu o jeho charakteru. Neumím tak snadno změnit svůj názor a zničehonic ho začít považovat za něco jiného než za manipulativní zrůdu.

Nějaký čas mi potrvá, než začnu Warnera vidět jako normálního člověka.

Ale teď jsem z toho všeho přemýšlení unavená. Jediné, po čem toužím, je sprcha.

Ploužím se k otevřeným dveřím do koupelny, ale pak si vzpomenu, že Warner něco povídal o mých šatech. Že nechal přestěhovat skříň s mými šaty do své šatny. Rozhlédnu se kolem, hledám další dveře, ale jsou tu jenom ty, které vedou do jeho kanceláře. Láká mě zaklepat na ně a přímo se ho zeptat, ale nakonec to zavrhnu. Namísto toho se pustím do pečlivého zkoumání stěn. Proč mi Warner neřekl, kde ta šatna je? Nakonec uspěju.

Objevím vypínač.

Spíš jen tlačítko, umístěné v jedné rovině se zdí. Kdybych ho intenzivně nehledala, zcela jistě bych ho přehlédla.

Stisknu ho.

Část stěny se odsune. Překročím práh a v místnosti se samo rozsvítí.

Šatna je větší než celý jeho pokoj.

Stěny i strop jsou obloženy bílým kamenem, který se leskne ve fluorescenčním světle zapuštěných zářivek, podlaha je pokrytá silnými orientálními koberci. Uprostřed místnosti stojí světle zelená sametová pohovka zvláštního tvaru, která nemá opěradlo. V podstatě vypadá jako velký divan. K mému obrovskému údivu tu není ani jedno zrcadlo. Otáčím se dokola, neboť jsem přesvědčená, že tu taková základní věc nemůže chybět, ale nejrůznější detaily tohoto prostoru mě zaujmou tak, že si zpočátku ani nevšimnu oblečení.

Oblečení.

Je všude. Jednotlivé kusy jsou vystaveny jako umělecká díla.

Na vestavěných policích z tmavého lesklého dřeva stojí řady a řady bot. Ostatní prostor zaujímají věšáky, každý s jinou kategorií oblečení.

Všechno je uspořádáno podle barev.

Ještě nikdy v životě jsem neviděla tolik sak, bot, kalhot a košilí. Jsou tu kravaty, motýlky, pásky, šátky, rukavice a manžetové knoflíčky. Všechno je ušité z krásných, kvalitních látek: z hedvábí, naškrobené bavlny, měkoučké vlny a kašmíru. Vycházková obuv a nakrémované kožené holínky vyleštěné do dokonalého lesku. Svrchník v tmavě oranžové barvě, tmavě modrý plášť do deště. Zimník v sytém odstínu švestkové barvy. Odvážím se dotknout různých materiálů a říkám si, kolik z těch věcí měl doopravdy na sobě.

Jsem ohromená.

Vždycky bylo zřejmé, že se Warner svým oblečením pyšní, jeho vzhled je vždy naprosto bezvadný. Všechno jeho oblečení mu sedí, jako by bylo šité na míru. Teď už chápu, proč se tolik zajímal o to, co mám na sobě.

Nejednal povýšenecky.

On se v tom vyžíval.

Aaron Warner Anderson, velitel a správce Sektoru 45, syn vrchního velitele Obnovy.

Má zálibu v módě.

Jakmile opadne můj prvotní šok, snadno najdu svou starou skříň. Bez jakýchkoliv cirátů ji postavili do rohu místnosti. Až je mi jí skoro líto. Ve srovnání s ostatním prostorem se tu vyjímá poněkud nepatřičně.

Rychle prohrabu šuplíky. Poprvé jsem vděčná, že mám k dispozici čisté oblečení, do kterého se můžu převléct. Warner správně odhadl, co všechno budu potřebovat, ještě než jsem se objevila na základně. Ve skříni visí plno šatů, triček, kalhot, ale je také

dobře zásobená ponožkami, podprsenkami a kalhotkami. A přestože by mi to mohlo být trochu trapné, není to tak. Spodní prádlo je jednoduché a nenápadné. Je z bavlny, obyčejné a dokonale funkční. Pořídil tyhle věci ještě dřív, než mě poznal, a díky faktu, že přitom nehrál roli žádný stupeň intimity, nejsem v rozpacích.

Vyberu si tričko, pyžamové kalhoty a nové spodní prádlo a vyklouznu z místnosti. Jakmile se octnu zpátky v ložnici a stisknu tlačítko, kterým se šatna zavírá, světla sama zhasnou.

Rozhlédnu se po ložnici novými očima a znovu si zvykám na tento menší, standardní prostor. Warnerova ložnice vypadá skoro stejně jako ta, kterou jsem měla během pobytu na základně pro sebe. Divím se proč. Nejsou tu žádné osobní předměty, žádné obrazy ani tretky.

Ale najednou mi všechno dává smysl.

Jeho ložnice pro něj nic neznamená. Je to jen místo k přespání. Ale jeho šatna, kterou si vytvořil podle svého vlastního návrhu, odráží jeho styl. Je to s největší pravděpodobností jediné místo, na kterém mu záleží.

Zajímalo by mě, jak to vypadá v jeho kanceláři, a očima už mířím k jejím dveřím. Ale pak si vzpomenu, že se tam zamknul.

Potlačím povzdechnutí a vydám se do koupelny. Mám v plánu se osprchovat, převléct a pak jít okamžitě spát. Tento den mi připadá dlouhý jako několik let. Už se nemůžu dočkat, až skončí. Doufám, že zítra budu moci vyrazit k Bodu Omega a konečně nějak pokročím.

Ale ať už se stane cokoliv, ať už něco objevíme nebo ne, jsem rozhodnutá najít cestu k Andersonovi. I kdybych měla jít sama.

DEVĚT

Nemůžu křičet.

Nemůžu dostat vzduch do plic. Nedýchám, jenom namáhavě lapám po dechu. Mám staženou hrud' a svírá se mi hrdlo. Zkouším křičet, ale nemůžu, jenom sípu, v zoufalé snaze se nadechnout mlátím rukama kolem sebe, ale je to marné. Nikdo mě neslyší. Nikdo neví, že umírám, že mám v hrudi díru, která se plní krví a bolestí a tak nesnesitelným utrpením, že už víc nevydržím. Horká krev se hromadí pode mnou a já nemůžu, nemůžu, nemůžu *dýchat* –

„Juliette – *Juliette*, lásko, probuď se – *probuď se* –“

Trhnu sebou a prudce se posadím. Zhluboka, namáhavě a trhavě se nadechuju. Úlevou, že se mi daří dostat kyslík do plic, se nezmůžu ani na slovo. Nejsem schopná dělat nic než vdechnout tolik vzduchu, kolik je možné. Celá se chvěju a po zádech mi stéká studený pot. Nemůžu se uklidnit, zastavit tiché slzy, setřást noční mŕu ani se zbavit vzpomínek.

Nemůžu se nabažit vzduchu.

Warner vezme mou tvář do dlaní. Teplou jeho kůži mě trochu uklidňuje, takže se tlukot mého srdce konečně zpomaluje. „Podívej se na mě,“ vybídne mě.

Nepřestávám se třást, ale přinutím se pohlédnout mu do očí.

„Je to v pořádku,“ zašeptá a dál se dotýká mých tváří. „Byl to jenom zlý sen. Zkus zavřít pus,“ poradí mi, „a dýchej nosem.“ Přikývne. „Správně. To je ono. Už je to v pořádku.“ Jeho hlas je tak něžný, tak melodický, tak neuvěřitelně jemný.

Nedokážu odtrhnout pohled od jeho očí. Bojím se mrknout, mám strach, že by se zase vrátila moje noční můra.

„Nepustím tě, dokud se úplně neuklidíš,“ slibuje. „Nedělej si starosti. Máš čas.“

Zavřu oči. Cítím, že mi srdce už zase bije normálně. Svaly se mi uvolňují, ruce už se mi netřesou. Po tvářích mi pořád ještě stékají slzy, ale už hlasitě nepláču. Ale najednou se ve mně něco zlomí, něco ve mně se zhroutí a já jsem zničehonic tak vyčerpaná, že už se neudržím v sedu.

Warner okamžitě pochopí.

Opatrně mě položí a pečlivě mě přikryje. Zachvěju se a utřu si poslední slzy. Warner mi prohrábne vlasy. „Je to v pořádku,“ hladí mě. „Jsi v pořádku.“

„P-půjdeš taky s-spat?“ zajíkám se. Zajímalo by mě, kolik je hodin. Uvědomím si, že Warner je pořád ještě oblečený.

„Já... ano,“ ujišťuje mě. I v tlumeném světle vidím v jeho očích překvapení. „Později. Nechodím spát tak brzy.“

„Aha,“ zamrám. Už dýchám pomaleji. „Kolik je hodin?“

„Dvě ráno.“

Teď jsem překvapená zase já. „Copak nemáme už za pár hodin vstávat?“

„Ano,“ na rtech se mu objeví nepatrný úsměv. „Ale já nikdy nedokážu usnout, když bych měl. Jako bych nedokázal vypnout svou mysl,“ zazubí se na mě a obrátí se k odchodu.

„Zůstaň.“

To slovo mi unikne ze rtů dřív, než si ho stačím promyslet. Nejsem si jistá, proč jsem ho řekla. Možná proto, že už je pozdě a já se pořád ještě chvěju, anebo proto, že by mi jeho blízkost mohla pomoci zahnat mou noční můru. Možná proto, že jsem slabá a smutná a právě teď potřebuju přítele. Nevím. Ale něco v temnotě a tichu této hodiny jako by vytvářelo svůj vlastní jazyk. Ve tmě panuje zvláštní svoboda a zároveň děsivá zranitelnost, ne-

boť nás tma obelstí natolik, až uvěříme, že udrží naše tajemství. Zapomeneme, že černota není příkrývka, zapomeneme, že brzy vyjde slunce. A tak v tom okamžiku sebereme odvalu vyslovit věci, které bychom za denního světla nikdy neřekli.

Až na Warnera, který mlčí.

Na setinu vteřiny se zatváří vyděšeně. Hledí na mě s pohledem naplněným hrůzou a není schopen slova. Už se chystám vzít své slovo zpět a schovat se pod příkrývku, když se dotkne mé paže.

Nehýbu se.

Přitáhne si mě k sobě, dokud mu neležím v náruči. Obejme mě pažemi tak opatrně, jako by mi říkal, že se můžu kdykoliv od-táhnout. Jako by chápal, že je to moje volba. Ale já se cítím tak bezpečně, tak příjemně, tak úžasně spokojeně, že mě nenapadá jediný důvod, proč bych si tento okamžik neměla vychutnávat plnými doušky. Přitisknu se ještě blíž a schovám svou tvář v hebkých záhybech jeho košile. Vnímám, jak mě jeho paže pevně svírají, jak se mu zvedá a klesá hrud. Položím mu ruce na břicho a ucítím, jak mi pod dlaněmi tuhnou jeho svaly. Levou ruku přesunu dozadu a dotknu se jeho zad. Warner sebou trhne. Do ucha mi zní tlukot jeho srdce. Zavřu oči. Opatrně se nadechne.

„Panebože,“ zalapá po dechu. Ucukne a odtrhne se ode mě. „Nemůžu to udělat. Nepřežil bych to.“

„Prosím?“

Už je na nohou. V šeru sotva rozeznám jeho postavu, ale přesto vidím, jak se třese. „Nemůžu to udělat –“

„Warnere –“

„Už posledně jsem si říkal, že toho nechám,“ vysvětluje. „Myslel jsem, že tě nechám jít a budu tě za to nenávidět, ale nedokážu to. Protože ty mi to strašně ztěžuješ,“ chvěje se mu hlas. „Protože ty nehraješ fér. Klidně jdeš a necháš se třeba zastřelit,“ znamená, „a mě přitom úplně zničíš.“

Snažím se zůstat naprosto klidná.

Snažím se nevydat ani hlásek.

Moje myšlenky mě však nenechají v klidu a srdce mi nepřestává bušit. Několika slovy se mu podařilo zničit mou pracně budovanou snahu zapomenout na to, co jsem mu provedla.

Nevím, co mám dělat.

Moje oči se konečně přizpůsobí tmě. Zamrkám a zjistím, že se mi dívá do očí, jako by dokázal dohlédnout až na dno mé duše.

Nejsem na to připravená. Ještě ne. Ještě ne. Takhle ne. Ale v duchu znovu vidím a cítím jeho ruce, jeho paže a jeho rty a nedokážu se těchto obrazů zbavit, nedokážu ignorovat vůni jeho kůže a šílenou důvěrnost jeho těla. Slyším, jak mu bije srdce, vidím, jak zatíná zuby, vnímám sílu, kterou v sobě skrývá.

Najednou změni výraz. Jako by si začal dělat starosti.

„Ty se bojíš?“ zajímá se.

Cuknu sebou a zrychlí se mi dech. Jsem vděčná, že nedokážu vnímat své pocity do detailů. Na okamžik mám chuť říct ne. Ne, nebojím se.

Jsem vyděšená k smrti.

Být mu takhle nablízku mě úplně vyvádí z míry. Nitro se mi svírá podivnými, iracionálními pocity, které způsobují, že se mi kosti splétají dohromady. Přeju si znát odpovědi, chci mít jasno, toužím po odhalení. Ráda bych měla plnou kapsu teček, které by ukončily myšlenky, jež mi vnutil do hlavy.

Ale nic z toho neřeknu.

Namísto toho mu položím otázku, jejíž odpověď znám.

„Proč bych se měla bát?“

„Chvěješ se,“ poznamená.

„Aha.“

Tři písmena a jejich nepatrný, vyděšený zvuk mi unikají ze rtů a hledají úkryt někde daleko odsud. Přeju si, abych ve chví-

lích, jako je tahle, měla sílu se od něho odtrhnout. Přeju si, aby mi na tvářích okamžitě nevyskakoval ruměnc. Ale asi plýtvám svá přání na hlouposti.

„Ne, já se nebojím,“ opáčím nakonec. Potřebuju, aby odešel. Skutečně potřebuju, aby mi prokázal tu laskavost. „Jsem jenom překvapená.“

Je zticha a očima žadoní o vysvětlení. Za tu krátkou dobu, co jsme spolu, jsem ho poznala i nepoznala, je přesně takový a vůbec není takový, jak jsem čekala.

„Dovolíš světu, aby si myslel, že jsi bezcitný vrah,“ vyčtu mu. „A přitom to není pravda.“

Krátce se rozesměje a překvapením povytáhne obočí. „Ne,“ souhlasí. „Já jsem totiž úplně obyčejný vrah.“

„Ale proč – proč předstíráš, že jsi tak krutý?“ chci vědět. „Proč dovolíš lidem, aby se k tobě tak chovali?“

Povzdechne. Znovu si vyhrne rukávy nad lokty. Nemůžu si pomoci a fascinovaně ten pohyb sleduju. Nedokážu spustit oči z jeho předloktí. A úplně poprvé si uvědomím, že na rozdíl od většiny ostatních nemá zálibu v tetování. Ráda bych věděla proč.

„Je to důležité?“ otáže se. „Lidé si mohou myslet, co chtějí. Já o jejich uznání nestojím.“

„Takže tobě nevádí,“ ptám se, „že tě lidé tak tvrdě odsuzují?“

„Já nemusím nikoho ohromovat,“ vysvětluje. „Nikoho nezajímá, co se se mnou děje. Nehledám si žádné přátele, lásko. Mým úkolem je vést armádu a to je také jediná věc, kterou dělám dobře. Nikdo,“ zdůrazňuje, „by nebyl pyšný na věci, které jsem spáchal. Moje matka mě nepoznává. Můj otec mě považuje za slabocha a ubožáka. Vojáci si přejí mou smrt. Svět se řítí do pekel. A rozhovor, který tady s tebou vedu, je nejdleší, jaký jsem kdy zažil.“

„Cože – opravdu?“ vytřeštím oči.

„Opravdu.“

„A ty mi klidně svěříš takové informace?“ Jsem v šoku. „Proč mi tak důvěřuješ?“

Jeho oči najednou potemní a pohasnou. Podívá se za mě. „Nedělej to,“ varuje mě. „Nepokládej mi otázky, jejichž odpovědi už znáš. Už dvakrát jsem se před tebou zcela odhalil a odměnou mi byla kulka a zlomené srdce. Nemuč mě,“ podívá se mi do očí. „Je to velmi kruté, i k někomu takovému, jako jsem já.“

„Warnere –“

„Já tomu nerozumím!“ dojde mu nakonec trpělivost. „Co by pro tebe udělal *Kent*?“ vyplivne jeho jméno.

Jsem v takovém šoku, tak nepřipravená na takovou otázku, že na něj zůstanu beze slova zírat. Vůbec nevím, co se Adamovi stalo, kde by mohl být anebo jestli nás ještě čeká nějaká budoucnost. Právě teď jenom pevně doufám, že se mu podařilo přežít. Že je tam někde venku, že navzdory všem okolnostem žije. To by mi prozatím úplně stačilo.

A tak se zhluboka nadechnu a pokouším se najít vhodná slova, správný způsob, jak vysvětlit, že existuje spousta větších, důležitějších úkolů, jimiž se musíme zabývat. Jakmile ale zvednu hlavu a podívám se Warnerovi do očí, zjistím, že mě pořád pozoruje a čeká na odpověď na otázku, kterou, jak mi teď dochází, se dlouho snažil potlačit. Zřejmě ho to velice užírá.

Takže předpokládám, že si zaslouží odpověď. Zvláště po tom, co jsem mu provedla.

Zhluboka se nadechnu.

„Neumím to vysvětlit,“ spustím. „On je... já nevím.“ Hledím si do dlaní. „Byl mým prvním přítelem. Prvním člověkem, který se ke mně choval s respektem – který mě miloval.“ Ztichnu. „Vždycky byl ke mně laskavý.“

Warner sebou škubne a po tváři se mu rozlije výraz překvapení. „Tak on byl k tobě *laskavý*?“

„Ano,“ zašeptám.

Warner se rozesměje drsným, dutým smíchem.

„To je neuvěřitelné,“ ušklíbne se a prohrábne si vlasy. „Tahle otázka mi už tři dny nedá spát. Zoufale se snažím pochopit, proč se mi tak ochotně dáváš, abys mi v posledním okamžiku zlomila srdce kvůli nějakému – nějakému naprosto nevýraznému, zcela nahraditelnému nýmandovi. Domníval jsem se, že existuje nějaký větší důvod, něco, co jsem přehlédl, něco, čemu jsem dosud nepřišel na kloub,“ upřeně mě pozoruje.

„A byl jsem ochotný to přijmout,“ konstatuje. „Přijal bych to, jelikož jsem usoudil, že tvé důvody musí být hluboké a mimo dosah mého chápání. Kdybys přišla na něco výjimečného, nechal bych tě jít. Kdybys objevila někoho, kdo tě zná tak, jak bych to já nikdy nezvládl. Protože ty si to zasloužíš,“ vysvětluje. „Řekl jsem si, že si zasloužíš víc než mě, víc než ti můžu nabídnout já.“ Zavrtí hlavou. Spustí ruce podél těla. „Ale tohle?“ vyhrkne konsternovaně. „Tohle? Takové vysvětlení? Ty sis ho vybrala, protože je k tobě *laskavý*? Protože ti nabídl *laskavost*?“

Najednou jsem vzteky bez sebe.

Najednou se propadám hanbou.

Pobuřujeme mě, že si Warner dovoluje posuzovat můj život – že si myslí, kdoví jak není *velkorysý*, když ustoupí stranou. Přimhouřím oči a zatnu pěsti. „To není žádná laskavost,“ odseknou. „On mě má rád – a já mám ráda jeho!“

Warner nevzrušeně přikývne. „Měla by sis pořídit psa, láska. Slyšel jsem, že se hodí přesně k něčemu takovému.“

„Ty jsi neuvěřitelný!“ Napřímím se a vyhrabu se na nohy, čehož okamžitě lituju. Musím se chytit pelesti, abych neupadla. „Můj vztah s Adamem není tvoje věc!“

„Tvůj *vztah*?“ rozchechtá se Warner. Rychle obejde postel a postaví se mi tváří v tvář. Dělí nás jen nepatrná vzdálenost. „Jaký vztah? Ví o tobě něco? Chápe tě? Zná tvoje potřeby, obavy či pravdu, kterou tajíš ve svém srdci?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.